

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **D. J.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. pobytém Pobytové středisko Havířov,
Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem 190 00 Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 10. 2020 č. j. OAM-71/LE-BE01-ZA21-2020, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020 č. j. OAM-71/LE-BE01-ZA21-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Gruzii za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze tuto zemi původu považovat za bezpečnou, a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4. Zároveň podle něj žalovaný porušil ust. § 12 zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, a § 14a téhož zákona, neboť v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle názoru žalobce v jeho případě nelze Gruzii jako zemi původu považovat za bezpečnou a žalovaný tak pochybil, když jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Svoji zemi původu se rozhodl opustit z důvodu strachu z pronásledování ze strany soukromých osob poté, co se zúčastnil akce homosexuálů ve Tbilisi, kteří byli napadení a žalobce je bránil. Posléze byl několikrát navštíven neznámými osobami, které mu vyhrožovaly, a přesto, že se obrátil na policii, žádná pomoc mu poskytnuta nebyla. Žalovanému se nepodařilo prokázat, že by se v zemi původu mohl domoci účinné a dostatečné ochrany, neboť shromážděné informace o zemi jeho původu se k této problematice nevyjadřují. Žalovaný si podle něj neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí a odkázal pouze na informace obecné, které úplně nesouvisejí s důvodem žádosti o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí žalovaného nevzalo v potaz jeho subjektivní obavy jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a vykazuje znaky svévole. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 9. 12. 2020 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Gruzii za bezpečnou zemi považovat a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020 č. j. OAM-71/LE-BE01-ZA21-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 13. 7. 2020 vydala Policie České republiky, krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké

policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-182016-21/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Téhož dne vydalo totéž krajské ředitelství cizinecké policie rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění těchto rozhodnutí se uvádí protokol o výsledku žalobce ze dne 13. 7. 2020, z něhož vyplynulo, že žalobce souhlasil s tlumočením do ruského jazyka a že tlumočníci přítomné u tohoto výsledku dokonale rozumí. Uvedl, že z Gruzie vycestoval do Polska 3. 11. 2019, tam se zdržel do 12. 7. 2020, kdy přicestoval do České republiky, protože je tady dobře. Je si vědom, že je na území České republiky nelegálně, jelikož překročil nedovolenou dobu pobytu a nařízení Ministerstva zdravotnictví České republiky o tom, že na území ČR nemůže přicestovat, nezná. Žalobce při výsledku mj. dále uvedl, že v případě potřeby se bude do Gruzie vracet, bydlí tam s rodiči v rodinném domě a nemá žádnou překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat, nic mu v Gruzii nehrozí a je to pro něj bezpečná země. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Dne 18. 7. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 20. 7. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí o jeho zajištění v zařízení po zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 8. 2020 žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval letecky do Polska 3. 10. 2019, kde pracoval a dne 12. 7. 2020 odjel autobusem do České republiky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu v Gruzii vyhrožovali a že podporoval homosexuály. Dne 24. 8. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při něm uvedl, že Gruzii opustil kvůli nebezpečí, které mu tam hrozilo, neboť podporoval homosexuály a transsexuály, proto mu vyhrožovali. Dne 11. 9. před asi pěti nebo šesti lety se zúčastnil ve Tbilisi akce homosexuálů, a když je občasné napadli, žalobce je hájil, že se jedná o obyčejné lidi. Vyhrožovali mu tak, že k němu obyčejní lidi chodili domů a říkali, aby seděl doma a nevycházel ven. Bylo to asi měsíc po té akci a byli u něj dvakrát. Na otázku, zda se ve vlasti obrátil na někoho o pomoc, odpověděl, že když mu vyhrožovali podruhé, obrátil se na policii, která jej vyhodila a řekla, že má odejít. Na jednání policie si nikde nestěžoval, neboť to podle něj nemělo význam. Na otázku, proč v rámci správního řízení o jeho správním vyhoštění uvedl, že vycestoval za prací a že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí, odpověděl, že tam nebyl tlumočník a asi jej nepochopili. Dále uvedl, že když se jeho krajané v Polsku také dozvěděli o jeho účasti na akci gayů, nechtěli, aby vycházel ven stejně jako ve vlasti. V tom žalobce spatřuje své pronásledování. Dále uvedl, že v Gruzii žádné potíže jiné se státními orgány neměl ani nebyl trestně stíhán či vyslýchán. Součástí správního spisu je zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky nazvaná „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ se stavem k červenci 2020.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

7. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie a že v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu v daném případě naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti v průběhu správního řízení i v žalobě namítal svůj strach z pronásledování ze strany soukromých osob, poté, co se zúčastnil ve Tbilisi akce homosexuálů, kteří byli napadeni a které žalobce bránil. Posléze byl navštíven neznámými osobami, které mu vyhrožovaly a pokud se obrátil na policii, tak mu pomoc neposkytla. Krajský soud musí především konstatovat, že takto formulovaný důvod žalobce, pro který podal žádost o mezinárodní ochranu, je zcela v rozporu s tím, co uváděl do protokolu o výsledku dne 13. 7. 2020 v rámci řízení o jeho správním vyhoštění. V tomto řízení žalobce uváděl, že Gruzii opustil a odcestoval do Polska za účelem výkonu práce a po uplynutí 90 dnů platnosti povolení k pobytu odcestoval nelegálně na území České republiky. Dále vypověděl, že se do Gruzie, kde mu nic nehrozí, může vrátit a že je to pro něj bezpečná země. Jestliže žalobce tvrdil, že při tomto výsledku nebyl přítomen tlumočník a že mu nerozuměli, pak je to v příkrém rozporu s tím, co je zaprotokolováno na jeho počátku, kdy uvedl, že souhlasí s tlumočením do ruského jazyka a že přítomné tlumočníci dokonale rozumí. Za těchto okolností krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že výpověď žalobce učiněná v rámci správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu je nevěrohodná a že tato žádost byla podána účelově s cílem dosáhnout legalizace pobytu na území ČR. Pakliže by byly žalobcovy obavy z pronásledování soukromých osob důvodné, měl by nepochybně možnost obrátit se na příslušné státní či nevládní orgány a organizace o poskytnutí pomoci a to přesto, že byl podle svého tvrzení policií v zemi původu odmítnut. Z výše uvedené zprávy „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ mj. vyplývá, že se Gruzie maximálně snaží dodržovat mezinárodní dohody týkající se lidských práv a že gruzijští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížnosti ke státnímu zastupitelství a justičním institucím. Případnou nečinností či zneužitím pravomoci státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který velmi aktivně za dodržování lidských práv vystupuje a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Nelze proto přisvědčit žalobní námitce, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že by žalobce v zemi původu měl možnost domoci se účinné a dostatečné ochrany a že žalovaný k posouzení této otázky vycházel pouze z obecných informací o zemi původu žalobce. Podstatné totiž je, že pokud žalobci odmítl poskytnout pomoc policejní orgán, na žádný jiný státní orgán či nevládní organizaci se neobrátil; za této situace nelze proto tvrdit, že by mu tato pomoc poskytnuta nebyla. Citovaná zpráva o poměrech v Gruzii je dle názoru krajského soudu dostatečná k posouzení otázky, zda žalobce v případě jím tvrzeného pronásledování ze strany soukromých osob má možnost domoci se dostatečné ochrany, proto nelze souhlasit s další žalobní námitkou, že si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro své rozhodnutí, v důsledku čehož je výrok tohoto rozhodnutí v rozporu s obsahem správního spisu, resp. že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Jako

nedůvodná hodnotí krajský soud i vytýkaná porušení správního řádu žalovaným; žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných informací, zejména podrobně provedeným pohovorem k důvodům žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a výše uvedenou zprávou o hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu a zcela správně dospěl k závěru, že tato žádost je zjevně nedůvodná. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Gruzii považovat za bezpečnou zemi. Tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 28. 1. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce